

DECIZIE nr. 4193/28.09.2018

privind soluționarea contestației formulate de ... . X înregistrată la DGRFP Timișoara sub nr. TMR_DGR ... /11.06.2018

Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara a fost sesizată de către Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad – Serviciul Fiscal Orășenesc Ineu cu adresa fn/fd, înregistrată la Direcția Regională a Finanțelor Publice Timișoara sub nr. TMR_DGR ... /11.06.2018, asupra contestației formulate de

... . X

CNP: ...

cu domiciliul în localitatea ... , nr. ... , jud. Arad

înregistrată la Serviciul Fiscal Orășenesc Ineu sub nr. ... /08.05.2018 și la Direcția Regională a Finanțelor Publice Timișoara sub nr. TMR_DGR ... /11.06.2018.

... X formulează contestație împotriva Deciziei referitoare la obligațiile fiscale accesorii reprezentând dobânzi și penalități de întârziere nr. ... din ... emisă de Serviciul Fiscal Orășenesc Ineu.

Suma contestată este în quantum total de ... lei și reprezintă:

- ... lei – dobânzi și
- ... lei – penalități de întârziere.

Contestația a fost semnată de petentă, în conformitate cu art. 269 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală.

Contestația a fost depusă în termenul de 45 de zile de la data comunicării deciziei contestate prevăzut de art. 270 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală (decizia contestată fiindu-i comunicată petentei la data de ...).

Fiind îndeplinită procedura de formă, s-a trecut la soluționarea contestației:

I. În contestația formulată, petentul arată că, în opinia sa, dobânzile și penalitățile de întârziere instituite în sarcina sa sunt nelegale deoarece „debitul a fost stabilit în 14 decembrie 2017 prin decizia ....., decizie de plată după această dată – 60 zile.

II. Prin Decizia referitoare la obligațiile fiscale accesorii reprezentând dobânzi și penalități de întârziere nr. ... /... , în temeiul art. 98 lit.c) și art.173 alin. (5) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, organele

fiscale din cadrul Serviciului Fiscal Orășenesc Ineu au stabilit în sarcina petentei X accesorii în suma de totală de ... **lei** reprezentând:

- **dobânzi** în quantum total de ... **lei** aferente contribuțiilor de asigurări sociale de stat datorate de persoanele care realizează venituri din activități independente;
- **penalități de întârziere** în quantum total de ... **lei** aferente contribuțiilor de asigurări sociale de stat datorate de persoanele care realizează venituri din activități independente.

Documentul prin care s-au individualizat obligațiile de plată principale pentru care au fost calculate aceste accesorii este Decizia de impunere plăți anticipate nr. ... /... .

III. Având în vedere documentele existente la dosarul cauzei, constatările organelor fiscale, susținerile contestatoarei și prevederile legale în vigoare pe perioada supusă impunerii, se rețin următoarele:

Cauza supusă soluționării Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice Timișoara este dacă aceasta se poate investi cu soluționarea pe fond a cauzei, în condițiile în care ... X nu prezintă motivele de fapt și de drept pe care își întemeiază contestația și nu invocă niciun temei legal în susținerea propriei cauze care să infirme nelegalitatea stabilirii în sarcina sa a accesoriilor contestate.

În fapt, organele fiscale au stabilit în sarcina contestatoarei prin Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. ... /... accesorii aferente contribuțiilor de asigurări sociale de stat datorate de persoanele care realizează venituri din activități independente (cod 112) individualizate prin Decizia de impunere plăți anticipate nr. ... /... .

Prin contestația formulată, ... contestă suma totală a accesoriilor stabilite prin actul administrativ atacat, respectiv de ... **lei** reprezentând:

- **dobânzi** în quantum total de ... **lei** aferente contribuțiilor de asigurări sociale de stat datorate de persoanele care realizează venituri din activități independente;
- **penalități de întârziere** în quantum total de ... **lei** aferente contribuțiilor de asigurări sociale de stat datorate de persoanele care realizează venituri din activități independente,

sumă pentru care nu prezintă motivele de fapt și de drept pe care își întemeiază contestația, neinvocând vreun temei legal în susținerea propriei cauze prin care să infirme constatările organelor de administrare fiscală.

În drept, sunt aplicabile prevederile art. 269 alin. 1 lit. c) și d) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, care precizează:

„ART. 269

Forma și conținutul contestației

(1) *Contestația se formulează în scris și va cuprinde:*

(...)

c) *motivele de fapt și de drept;*

d) *dovezile pe care se întemeiază;*

Totodată în speță sunt incidente și prevederile **pct.11.1 lit.b) din O.P.A.N.A.F. nr.3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală**, unde se specifică :

„11.1. Contestația poate fi respinsă ca: [...]

b) nemotivată, în situația în care contestatorul nu prezintă argumente de fapt și de drept în susținerea contestației”, coroborate cu prevederile pct. 2.5 din același act normativ, potrivit cărora :

„2.5. Organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv.

2.6. Motivarea contestației se va face cu respectarea dispozițiilor privind termenul de depunere a contestațiilor, sub sancțiunea decăderii.”

Din dispozițiile legale citate mai sus, se reține că în contestație ... trebuie să indice atât motivele de fapt cât și de drept, precum și dovezile pe care se întemeiază acestea, în termenul în care se poate formula și contestația, respectiv 45 de zile de la data comunicării actului atacat, în caz contrar contestația urmând a fi respinsă ca nemotivată.

Incidente speței sunt și prevederile **art.276 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală**, cu modificările și completările ulterioare, care stipulează :

„ART. 276 Soluționarea contestației

(1) În soluționarea contestației organul competent verifică motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestației se face în raport cu susținerile părților, cu dispozițiile legale invocate de acestea și cu documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării.”

Deși ... a contestat suma totală a accesoriilor stabilite prin actul administrativ atacat, respectiv Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. ... /... , nu aduce argumente și nu invocă niciun temei legal în susținerea propriei cauze prin care să infirme constatările organelor de administrare fiscală în ceea ce privește suma totală de ... lei reprezentând dobânzi (... lei) și penalități de întârziere (... lei).

Potrivit doctrinei, se reține că încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o

dovedească, regulă tradițională exprimată prin adagiul latin „*actor incumbit probatio*”, principiul fiind consfințit de prevederile art.249 și art.250 din Legea nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

„Art. 249

Sarcina probei:

Cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege.

Art. 250

Obiectul probei și mijloacele de probă:

Dovada unui act juridic sau a unui fapt se poate face prin înscrisuri, martori, prezumții, mărturisirea uneia dintre părți, făcută din proprie inițiativă sau obținută la interogatoriu, prin expertiză, prin mijloacele materiale de probă, prin cercetarea la fața locului sau prin orice alte mijloace prevăzute de lege”,

precum și de **art.73 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală**, cu modificările și completările ulterioare:

„ART. 73 *Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale:*

Contribuabilul/Plătitorul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Având în vedere cele de mai sus, întrucât contestatorul este cel care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, constatarea care se impune, una naturală și de o implacabilă logică juridică, este aceea că sarcina probei revine contestatorului.

Se reține că sarcina probei nu implică un drept al contestatarului, ci un imperativ al interesului personal al acestuia care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac.

În cazul exercitării dreptului conferit de legiuitor prin dispozițiile Titlului VIII Cod procedură fiscală, contestația se formulează în scris și va cuprinde, pe lângă alte elemente necesare, motivele de fapt și de drept pentru care ... înțelege să conteste actul administrativ fiscal, precum și dovezile pe care se întemeiază.

În situația în care această cerință nu este îndeplinită, organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatoarei cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv. Astfel, analiza contestației se face în raport cu susținerile părților, cu dispozițiile legale invocate de acestea și cu documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării.

Arătarea motivelor de fapt și de drept pe care se sprijină fiecare capăt de cerere din cuprinsul contestației, contribuie la determinarea cadrului în care se va desfășura întreaga activitate de soluționare a contestației. Determinarea elementelor menționate este importantă pentru ca organul de

soluționare să aibă posibilitatea de a cunoaște toate împrejurările relevante pe care se sprijină pretențiile deduse judecătii.

Indicarea motivelor de fapt constă într-o prezentare sintetică, clară și precisă a acelor împrejurări factice care constituie izvorul material al pretențiilor deduse judecătii.

Motivarea trebuie să fie, în același timp, suficientă pentru ca organul de soluționare să cunoască toate împrejurările de fapt pe care se întemeiază pretențiile petentei.

Motivele de drept trebuie să se concretizeze în temeiul juridic pe care se sprijină cererea petentei, în sensul că ... trebuie să indice acele elemente din care să se poată desprinde care este fundamentul juridic al pretențiilor deduse judecătii.

Așadar, motivele de fapt și de drept constituie cauza pentru care a fost formulată contestația, adică situația de fapt calificată juridic.

Chiar și în NCPC, la art. 196 se prevede că motivele de fapt reprezintă un element esențial al contestației.

Având în vedere considerentele Înaltei Curți de Casație și Justiție din Decizia nr.3250/18.06.2010, se reține că *“motivarea contestației în procedura administrativă se poate face, sub sancțiunea decăderii, în termenul de 30 de zile în care se putea formula și contestația administrativă, iar nedepunerea motivelor în acest termen duce la respingerea contestației ca nemotivată”*.

Prin contestația formulată împotriva Deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. ... /... , în ceea ce privește suma totală de ... lei reprezentând accesorii aferente contribuțiilor de asigurări sociale de stat datorate de persoanele care realizează venituri din activități independente (cod 112), ... nu aduce motivații bazate pe documente justificative și argumente privind starea de fapt și de drept, care să infirme constatările organelor fiscale și din care să rezulte o situație contrară față de cea constatată, astfel că organul de soluționare nu se poate investi pe fondul cauzei.

În considerarea Referatului cu propuneri de soluționare a contestației FN/08.05.2018, existent în original la dosarul cauzei, conform dispozițiilor art. 276 alin. 1 din Legea nr. 207/2015 privind Codul procedură fiscală coroborat cu pct. 3.4 din OPANAF nr. 3741/2015, DGRFP Timișoara cu adresa nr. ... /30.07.2018 a solicitat Serviciului Fiscal Orășenesc Ineu completarea Referatului cu propuneri de soluționare a contestației indicând norma legală care permite autorității fiscale, în condițiile existenței unor dispoziții legale în vigoare, să aplice legea fiscală specială astfel încât să determine un alt efect al acestora, având în vedere că în executarea legii autoritatea fiscală are obligația legală de a se limita strict la cadrul stabilit de actele pe baza și în executarea cărora au fost emise acestea, fără a avea

dreptul/posibilitatea legală de a completa cadrul legal în vederea eliminării unor posibile diferențe de tratament fiscal.

De asemenea, în cuprinsul adresei nr. ... /30.07.2018, DGFRP Timișoara a precizat că în M.O. al României nr. 264 din 10.04.2014 a fost publicată Decizia nr. 2/2014 a Comisiei Centrale Fiscale care a analizat conținutul și aplicarea art. 45 și 85 din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 82 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, soluția fiind următoarea:

„În conformitate cu prevederile pct. 44.1 din Normele metodologice*) date în aplicarea art. 45 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, organul fiscal nu poate pretinde executarea obligației stabilite în sarcina contribuabilului prin actul administrativ, dacă acest act nu a fost comunicat contribuabilului, potrivit legii.

Contribuabilii cărora nu le sunt incidente prevederile art. 82 alin. (2) din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, teza a 2-a, întrucât nu au avut obligația efectuării de plăți anticipate în anul precedent, au obligația efectuării plăților anticipate pentru anul curent, pentru sumele cu titlu de impozit sau contribuții sociale înscrise în decizie și pentru care termenele de plată au expirat, la data comunicării de către organul fiscal a deciziei de impunere pentru plăți anticipate.

În situația în care organul fiscal comunică contribuabililor deciziile de plăți anticipate după expirarea termenelor de plată prevăzute de Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, aceștia nu datorează accesorii pentru perioada cuprinsă între termenul de plată prevăzut de Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, și data comunicării deciziei de plăți anticipate, inclusiv.”

Aplicând raționamentul juridic *per a contrario*, rezultă că în situația în care contribuabililor cărora le sunt incidente prevederile art. 82 alin. (2) din **Legea nr. 571/2003, având obligația efectuării de plăți anticipate, în legătură cu deciziile de impunere pentru plăți anticipate emise/comunicate de organul fiscal după expirarea termenelor de plată** prevăzute de Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, **aceștia datorează accesorii de la scadență până la data stingerii debitului principal.**

Pe cale de consecință, referitor la situația contestatoarei X , s-a solicitat Serviciului Fiscal Orășenesc Ineu, completarea Referatului cu propuneri de soluționare a contestației cu precizarea dacă petentului îi sunt aplicabile prevederile art. 82 alin. (2) din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, în condițiile în care din documentele existente la dosarele cauzelor DGRFP Timișoara s-a aflat în imposibilitatea identificării acestui aspect al stării de fapt.

Serviciul Fiscal Orășenesc Ineu a transmis adresa nr. ... /13.08.2018, înregistrată la DGRFP Timișoara sub nr. TMR_DGR ... /29.08.2018, fără a răspunde punctual la solicitările din adresa nr. ... /30.07.2018 a DGRFP Timișoara.

Astfel, în condițiile în care, SFO Ineu, în calitate de unitate fiscală de administrare a petentei nu a completat dosarul cauzei cu documente din care să rezulte că petentei nu îi sunt aplicabile dispozițiile art. 82 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în sensul în care nu a avut OBLIGAȚIA efectuării de plăți anticipate, se rețin următoarele:

În drept, art. 153, art. 156 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală:

“Art. 153 - (1) În scopul exercitării activității de colectare a creanțelor fiscale, organul fiscal organizează, pentru fiecare contribuabil/plătitor, evidența creanțelor fiscale și modul de stingere a acestora. Evidența se organizează pe baza titlurilor de creanță fiscală și a actelor referitoare la stingerea creanțelor fiscale.

Art. 156 -(1) Pentru diferențele de obligații fiscale principale și pentru obligațiile fiscale accesorii, stabilite prin decizie potrivit legii, termenul de plată se stabilește în funcție de data comunicării deciziei, astfel:

a) dacă data comunicării este cuprinsă în intervalul 1 - 15 din lună, termenul de plată este până la data de 5 a lunii următoare, inclusiv;

b) dacă data comunicării este cuprinsă în intervalul 16 - 31 din lună, termenul de plată este până la data de 20 a lunii următoare, inclusiv.

(2) Dispozițiile alin. (1) sunt aplicabile în mod corespunzător și în următoarele cazuri:

a) al deciziei de atragere a răspunderii solidare, emisă potrivit art. 26;

b) al deciziei emise potrivit art. 100 în cazul în care legea nu prevede un alt termen de plată;

c) al deciziei de impunere emise de organul fiscal, potrivit legii, pe baza declarației rectificative depuse de contribuabil;

d) al deciziei de impunere emisă de organul fiscal potrivit art. 107, pentru obligațiile fiscale a căror scadență era împlinită la data comunicării deciziei.

(3) Pentru obligațiile fiscale eșalonate la plată, precum și pentru accesoriile acestora termenul de plată se stabilește prin documentul prin care se acordă eșalonarea.

(4) În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, pentru diferențele de obligații fiscale principale stabilite de contribuabil/plătitor prin declarații fiscale rectificative, termenul de plată al diferențelor este data depunerii declarației rectificative la organul fiscal.”

Concluzionând, se constată că pentru diferențele de obligații fiscale principale și accesorii, termenul de plată se stabilește în funcție de data comunicării deciziei, respectiv până la data de 5 a lunii următoare ori până la data de 20 a lunii următoare.

Astfel, se reține că legiuitorul a face distincție între noțiunile de „termen scadent” și „termen de plată”.

Potrivit art.173, art. 174 și art. 176 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, în ceea ce privește calculul dobânzilor de întârziere, prevăd:

“Art. 173 - (1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor fiscale principale, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere.

Art. 174 - (1) Dobânzile se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv. (...)

(5) Nivelul dobânzii este de 0,02% pentru fiecare zi de întârziere.

Art. 176 - (1) Penalitățile de întârziere se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv. Dispozițiile art. 174 alin. (2) - (4) și art. 175 sunt aplicabile în mod corespunzător.

(2) Nivelul penalității de întârziere este de 0,01% pentru fiecare zi de întârziere.

(3) Penalitatea de întârziere nu înlătură obligația de plată a dobânzilor.”

Față de prevederile legale de mai sus, rezultă că accesoriile se calculează pentru fiecare zi de întârziere începând cu ziua următoare **termenului de scadență** și până la data stingerii sumei datorate inclusiv, însă termenul de scadență nu trebuie confundat cu termenul de plată la care face referire art. 156 alin (1) din același act normativ mai sus precizat.

Se reține că, potrivit doctrinei, **termenul de plată** este acordat de legiuitor ca o perioadă de grație în vederea achitării obligațiilor, iar neachitarea acestora atrage executarea silită, în timp ce depășirea **termenului de scadență** atrage plata dobânzilor prevăzute și calculate conform art. 173 - art.176 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală.

Totodată se reține că dispozițiile Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală fac distincție între termenul de plată și termenul de scadență în condițiile în care la art. 156 alin (1) se stabilesc termene de plată pentru diferențe de obligații fiscale principale și accesorii în funcție de data comunicării acestora.

Astfel, se reține că termenul de scadență nu se confundă cu termenul de plată care reprezintă termenul până la care contribuabilul trebuie să achite suma respectivă și care este eşalonat în funcție de data comunicării, spre

deosebire de data scadentă care este stabilită în raport cu norma juridică încălcată și cu natura impunerii.

Ca un argument în plus sunt și dispozițiile art. 174 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, care precizează că orice obligație de plată neachitată la termenul scadent generează accesorii, legiuitorul făcând trimitere la scadență și nu la termenul de plată.

Sub aspectul modalităților de calcul, prevederile art. 174 și art. 176 din Codul de procedură fiscală dispun faptul că atât dobânzile cât și penalitățile de întârziere se calculează pe zi întârziere, începând cu ziua următoare scadenței obligației fiscale și până la data stingerii acesteia.

Astfel, rezultă că, atât dobânzile cât și penalitățile de întârziere, au ca punct de reper în ceea ce privește stabilirea lor, scadența obligației fiscale, scadență care nu este reglementată la nivelul Codului de procedură fiscală, ci de Codul fiscal pentru fiecare tip de impozit / taxă / contribuție sau de alte acte normative prin care se instituie impozite, taxe, contribuții etc.

Reiterăm faptul că, termenul de plată reglementat la art. 156 Cod procedură fiscală, nu prezintă relevanță cu privire la calculul accesoriilor deoarece așa cum s-a arătat și în cele ce preced, dobânzile și penalitățile de întârziere se calculează de la scadență până la data stingerii.

Mai mult, potrivit prevederilor art. 82 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare:

"Art. 82 - (1) Contribuabilii care realizează venituri din activități independente, din cedarea folosinței bunurilor, cu excepția veniturilor din arendare, precum și venituri din activități agricole sunt obligați să efectueze în cursul anului plăți anticipate cu titlu de impozit, exceptându-se cazul veniturilor pentru care plățile anticipate se stabilesc prin reținere la sursă.

(2) Plățile anticipate se stabilesc de organul fiscal competent pe fiecare sursă de venit, luându-se ca bază de calcul venitul anual estimat sau venitul net realizat în anul precedent, după caz, prin emiterea unei decizii care se comunică contribuabililor, potrivit legii. În cazul impunerilor efectuate după expirarea termenelor de plată prevăzute la alin. (3), contribuabilii au obligația efectuării plăților anticipate la nivelul sumei datorate pentru ultimul termen de plată al anului precedent. Diferența dintre impozitul anual calculat asupra venitului net realizat în anul precedent și suma reprezentând plăți anticipate datorate de contribuabil la nivelul trimestrului IV din anul anterior se repartizează pe termenele de plată următoare din cadrul anului fiscal (...)

(3) Plățile anticipate se efectuează în 4 rate egale, până la data de 25 inclusiv a ultimei luni din fiecare trimestru, iar plata impozitului anual se efectuează potrivit deciziei de impunere".

În speță sunt aplicabile dispozițiile pct.5 din Decizia Comisiei fiscale centrale nr. 2/2014 privind aplicarea unitară a unor prevederi referitoare la

impozitul pe venit, taxa pe valoarea adăugată și probleme de procedură fiscală, aprobată prin OMFP nr.550/2014:

“Contribuabilii cărora nu le sunt incidente prevederile art. 82 alin. (2) din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, teza a 2-a, întrucât nu au avut obligația efectuării de plăți anticipate în anul precedent, au obligația efectuării plăților anticipate pentru anul curent, pentru sumele cu titlu de impozit sau contribuții sociale înscrise în decizie și pentru care termenele de plată au expirat, la data comunicării de către organul fiscal a deciziei de impunere pentru plăți anticipate.”

Față de cadrul legal precitat și de documentele existente la dosarul cauzei, se reține **obligația contribuabililor care realizează venituri din activități independente de a efectua plăți anticipate în contul impozitului pe venit/contribuțiilor de asigurări sociale**, acestea fiind stabilite de organul fiscal **în baza veniturilor declarate de aceștia**, respectiv pe baza venitului estimat a fi realizat în anul respectiv, dacă a fost depusă declarație privind venitul estimat pentru anul curent sau **pe baza venitului net din activitatea respectivă determinat în anul anterior, prin aplicarea la acesta a cotei de impozitare de 16%**, iar în cazul impunerilor efectuate de organul fiscal după expirarea termenelor de plata, contribuabilii au **obligația efectuării plăților anticipate la nivelul sumei datorate pentru ultimul termen de plată al anului precedent.**

Astfel, se reține că accesoriile se datorează pentru neachitarea la termen a obligațiilor fiscale, ca o măsură accesorie în raport cu debitul principal, iar **contribuabilul are obligația de a achita în cursul anului plățile anticipate cu titlu de impozit în 4 rate egale**, până la data de 25 inclusiv a ultimei luni din fiecare trimestru, iar în situația necomunicării deciziei de impunere contribuabilul are obligația să efectueze plăți anticipate la nivelul trimestrului IV al anului anterior. Pentru neachitarea obligațiilor fiscale se calculează dobânzi pentru fiecare zi de întârziere, **începând cu ziua imediat următoare termenului scadent** până la data stingerii sumei datorate și se sting în ordinea vechimii.

Aplicând raționamentul juridic *per a contrario* celor statuate prin Decizia Comisiei fiscale centrale nr. 2/2014, mai sus citată, rezultă că în situația în care contribuabililor cărora le sunt incidente prevederile art. 82 alin. (2) din Legea nr. 571/2003, având obligația efectuării de plăți anticipate, în legătură cu deciziile de impunere pentru plăți anticipate emise/comunicate de organul fiscal după expirarea termenelor de plată prevăzute de Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, **aceștia datorează accesorii de la scadență până la data stingerii debitului principal**, motiv pentru care decizia de accesorii contestată a fost emisă în mod corect.

Concluzionând cele prezentate, în lipsa indicării în contestație a motivelor de fapt și de drept pe care se sprijină contestația, a inexistenței la dosarul cauzei a înscrisurilor de natura dovezilor pe care se întemeiază contestația, organul de soluționare nu are posibilitatea de a cunoaște toate împrejurările relevante care au determinat petentul să formuleze contestația, pentru a putea emite o soluție bazată pe analiza fondului cauzei, astfel că organul de soluționare nu se poate investi pe fondul cauzei, motiv pentru care în baza prevederilor art.269 alin.(1) lit. c) și lit. d) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu prevederile pct.11.1 lit. b) din O.P.A.N.A.F. nr.3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, se va respinge contestația ca nemotivată pentru suma de ... lei reprezentând: *dobânzi* în quantum total de ... lei și *penalități de întârziere* în quantum total de ... lei.

Pentru considerentele mai sus prezentate și în conformitate cu dispozițiile art. 279 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, pct. 11.1 lit. b) din OPANAF nr. 3.741 din 23 decembrie 2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, se

DECIDE :

- *respingerea ca nemotivată* a contestației formulată împotriva Deciziei referitoare la obligațiile fiscale accesorii reprezentând dobânzi și penalități de întârziere nr. ... din ... emisă de Serviciul Fiscal Orășenesc Ineu, pentru suma de ... lei și reprezintă:

- ... lei – dobânzi și
- ... lei – penalități de întârziere.
- prezenta decizie se comunică la:
  - X
  - Serviciul Fiscal Orășenesc Ineu, cu respectarea pct. 7.6 din O.P.A.N.A.F. nr. 3741/2015.

Decizia este definitivă în sistemul căilor administrative de atac și poate fi atacată potrivit prevederilor legale la Tribunalul Arad sau Tribunalul Timiș în termen de 6 luni de la primirea prezentei.

DIRECTOR GENERAL,